

PHÁT BIỂU CẢM NGHĨ VỀ BÀI CÔNG TRƯỜNG MỞ RA CỦA LÝ LAN - VĂN MẪU LỚP 7

Lập dàn ý

1. Mở bài

- Bài văn Công trường mở ra của Lý Lan đăng trên báo Yêu trẻ số 116, ra ngày 1 – 9 – 2000 tại thành phố Hồ Chí Minh.
- Bài văn phản ánh tâm trạng xúc động của một người mẹ trước ngày đưa con đi học buổi học đầu tiên trong đời và khẳng định vai trò to lớn của nhà trường đối với cuộc sống của mỗi con người.

2. Thân bài

* Cảm xúc và tâm trạng của người mẹ trẻ:

- Đêm trước ngày khai trường, người mẹ không sao ngủ được. Phần vì lo lắng cho con, phần vì những kỉ niệm khó quên của ngày đầu tiên đi học sống dậy trong kí ức.
- Lo cho con quần áo mới, cặp sách mới, tập vở mới... mọi thứ đều đã sẵn sàng.
- Hồi tưởng lại quá khứ tươi đẹp, tâm trạng bồi hồi khó tả. Trò chuyện với mình. Nghĩ tới chuyện ngày mai mình dắt con đi học và sẽ nói với con rằng : “Đi đi con, hãy can đảm lên, thế giới này là của con, bước qua cánh cổng trường là một thế giới kì diệu sẽ mở ra.”

* Cảm xúc và tâm trạng của đứa con thơ:

- Cậu bé lên sáu tuổi hồn nhiên, ngây thơ, háo hức chờ đợi ngày mai tới trường, cảm giác giống như trước một chuyến đi chơi xa.
- Cậu bé không có mối bận tâm nào khác ngoài chuyện ngày mai thức dậy cho kịp giờ.
- Tự giúp mẹ dọn dẹp đồ chơi, lờ mờ cảm thấy mình đã lớn.
- Giấc ngủ đến với cậu bé thật dễ dàng...

* Cảm nghĩ của người mẹ về vai trò của nhà trường:

- Ngôi trường của tuổi thơ là một thế giới kì diệu. Thời gian đi học là thời gian đẹp đẽ nhất của đời người.

- Trường học sẽ đem đến cho mỗi con người những tri thức khoa học, tình thầy trò, bè bạn, tình yêu quê hương, đất nước, đạo lí làm người.
- Nhờ quá trình học tập mà con người khi trưởng thành sẽ có đủ khả năng tạo dựng sự nghiệp, góp phần hữu ích vào công cuộc kiến thiết đất nước...

3. Kết bài:

- Bằng giọng văn trữ tình và nghệ thuật miêu tả tâm lí tinh tế, sâu sắc, tác giả đã đưa người đọc trở về với thế giới thần tiên của tuổi thơ.
- Qua bài văn, chúng ta cảm nhận được tình máu tử thiêng liêng, đồng thời thấy được tầm quan trọng của nhà trường đối với mỗi con người và toàn xã hội.

Bài mẫu hay nhất của một bạn học sinh lớp 8 ở Nam Định.

Người ta không dễ gì quên những kỷ niệm sâu sắc của tuổi thơ, nhất là kỷ niệm của ngày đầu tiên bước vào lớp một. Chính vì thế mà khi đọc những dòng tâm tình nhỏ nhẹ và sâu lắng trong văn bản "Cổng trường mở ra", chúng ta bỗng thấy bồi hồi xúc động và nhớ lại cái ngày đầu tiên đi học đáng nhớ, đáng yêu.

Cổng trường mở ra của Lý Lan là một bài ký giàu tình cảm. Nó làm cho người đọc xúc động thiết tha trước tấm lòng thương yêu sâu nặng của người mẹ đối với đứa con yêu bé bỏng của mình. Ngày con đi học, "con háo hức đến nỗi lên giường mà không sao nằm yên được". Ngày hôm trước con bỗng gọn gàng hơn, ngăn nắp và lớn hơn. Thế nhưng đâu chỉ có con háo hức, lòng mẹ cũng tràn trề, hồi hộp, nôn nao.

Suốt đêm hôm trước, mẹ không ngủ được. Mẹ thức, "mẹ đắp mền cho con, buông màn, ém góc cẩn thận, rồi bỗng không biết làm gì nữa". Mọi ngày mẹ còn dọn dẹp nhưng hôm nay mẹ không phải làm việc đó vì con đã làm rồi. Thế là mẹ cũng đi nằm nhưng nằm đấy mà không sao ngủ được. Mẹ phấp phồng như chính mẹ đang đón chờ "buổi lễ khai trường long trọng ngày mai". Thế nhưng mẹ cũng không hoàn toàn lo lắng vì "Mẹ tin đứa con của mẹ lớn rồi. Mẹ tin vào sự chuẩn bị chu đáo của con". Mẹ bồi hồi là vì điều khác, vì cứ nhắm mắt lại là tai mẹ lại vẳng nghe tiếng đọc bài trầm bổng đưa mẹ về những kỷ niệm ngày xưa và thế là mẹ lại sống về ngày trước.

Lối dẫn dắt của tác giả Lý Lan quả là sắc sảo và hấp dẫn. Từ sự chuẩn bị cho buổi đi học đầu tiên của trẻ thơ, tác giả gợi về cả những kỷ niệm trong lòng của người lớn. Ô! Hóa ra cái kỷ niệm về buổi đầu tiên bước vào lớp một ở trong tâm hồn của ai cũng trong trẻo, thánh thiện và bền vững như nhau. Tác giả kể tiếp: "Cái ấn tượng khắc sâu mãi mãi trong lòng một con người về cái ngày "hôm nay tôi đi học" ấy, mẹ muốn nhẹ nhàng, cẩn thận và tự nhiên ghi vào lòng con. Câu văn là một ước muốn về sự nối truyền cảm xúc. Mẹ

mong cho con "một ngày nào đó trong đời, khi nhớ lại, lòng con lại rạo rức những cảm xúc xao xuyến, băng khuâng".

Bài văn là những mảng tâm trạng nhiều màu sắc xen kẽ kết nối với nhau. Nó rất nhuần nhị nhẹ nhàng và khơi gợi. Nó không chỉ nói đến cảm xúc của mẹ đối với con mà nói đến vai trò to lớn của nhà trường đối với cuộc sống của mỗi con người. Những dòng cảm xúc của con và mẹ lay động rất mạnh trái tim yêu thương của mỗi chúng ta. Nó như là một luồng gió mát thổi lên những rung động ngọt ngào – những rung động về tuổi thơ và mái trường mà bấy lâu vẫn phong kín trong những tâm hồn giàu cảm xúc.

Bài mẫu 1

Bài văn Công trường mở ra của tác giả Lý Lan đăng trên báo Yêu trẻ số 166, ra ngày 1 – 9 – 2000 tại thành phố Hồ Chí Minh.

Trong quãng đời đi học, hầu như ai cũng trải qua ngày khai trường đầu tiên nhưng ít ai để ý xem trong đêm trước ngày khai trường ấy, mẹ mình đã làm gì và nghĩ những gì. Bài văn trên đã phản ánh tâm trạng của một người mẹ trước ngày đưa con đến lớp, tình thương yêu vô hạn của mẹ đối với con và khẳng định vai trò to lớn của nhà trường với cuộc sống mỗi con người.

Đêm trước ngày khai trường đầu tiên của con, người mẹ không sao ngủ được. Phần vì lo chuẩn bị mọi thứ cho con, phần vì trong kí ức mẹ đang xôn xao sống dậy những kỉ niệm đẹp đẽ của tuổi thơ. Cứ nhắm mắt lại là hình ảnh buổi đầu đi học của người mẹ lại hiện lên hết sức rõ ràng. Người mẹ muốn khắc sâu ấn tượng ngày khai trường lớp Một vào kí ức của con, để rồi vài chục năm sau nó vẫn còn nhớ. Ngày mai, mẹ sẽ đưa con đến trường và nhắc con hãy can đảm để bước vào thế giới diệu kì sau cánh cổng.

Bài văn đậm chất trữ tình, không có sự việc, không có cốt truyện mà chủ yếu là thể hiện tâm trạng bồi hồi, xao xuyến của người mẹ trước ngày trọng đại của cuộc đời đứa con yêu dấu.

Cùng một hoàn cảnh nhưng tâm trạng của hai mẹ con lại khác hẳn nhau.

Cậu bé lên sáu tuổi hồn nhiên, ngây thơ thật dễ thương. Tuy ngày mai đã là học sinh lớp Một nhưng đêm nay, giấc ngủ đến với cậu vẫn dễ dàng như uống một li sữa, ăn một cái kẹo. Người mẹ mãi mê ngắm nhìn con đang say giấc nồng: Gương mặt thanh thoát của con tựa nghiêng trên gối mềm, đôi môi hé mở và thỉnh thoảng chúm lại như đang mút kẹo. Đây chính là những phút giây hạnh phúc của người mẹ, không gì đổi được.

Cậu bé háo hức chờ đợi ngày mai tới trường cũng giống như háo hức chờ đợi một chuyến đi chơi xa, chỉ khác ở chỗ cậu cảm nhận rằng mình đã lớn rồi.

Hôm nay, mẹ đã lo cho cậu đủ cả, nào là quần áo mới, giày nón mới, cặp sách mới, tập vở mới, mọi thứ đâu đó đã sẵn sàng, không có mỗi bận tâm nào khác ngoài chuyện ngày mai thức dậy cho kịp giờ. Tác giả tả rất đúng tâm trạng vô tư của đứa con để từ đó làm nổi bật tâm trạng lo lắng, yêu thương của người mẹ.

Mọi ngày, khi con trai đã ngủ, người mẹ lại lúi húi sắp xếp đồ chơi mà đứa con bày la liệt khắp nhà: chiếc xe thiết giáp dưới gầm ghế, cạnh chân bàn, những chú rô-bốt bằng nhựa ... đoàn quân thú dàn trận ntrong một cuộc chiến tranh Sư Tử - Khủng Long ... Nhưng hôm nay, có điều lạ là chú bé hăng hái tranh với mẹ dọn dẹp bởi vì mẹ nói: Ngày ami đi học, con là cậu học sinh lớp Một rồi. Dù không hiểu lắm nhưng chắc chú bé cũng lơ mơ hiểu rằng mình đã lớn nên muốn giúp đỡ mẹ.

Trái hẳn với tâm trạng thanh thản của đứa con, người mẹ đêm nay không sao ngủ được. Mọi việc đã xong, người mẹ tự bảo mình cũng nên đi ngủ sớm. Mẹ lên giường nhưng cứ trần trọc suy nghĩ về con: Con đã đi học từ ba năm trước, hồi mới ba tuổi vào lớp mẫu giáo, đã biết thế nào là trường, lớp, thầy, bạn. Ngay cả ngôi trường mới, con cũng đã tập làm quen từ những ngày hè. Tuần lễ trước ngày khai giảng, con đã làm quen với bạn bè và cô giáo mới, đã tập xếp hàng, tập đi, tập đứng, để chuẩn bị cho buổi lễ khai trường long trọng này. Mẹ tin là con sẽ không bỏ ngỡ trong ngày đầu năm học.

Tất cả mọi việc đều đã chuẩn bị chu đáo và thực sự mẹ không lo lắng đến nỗi không ngủ được nhưng có một điều gì đó làm cho người mẹ bồi hồi khó tả: Cứ nhắm mắt lại là dường như vang bên tai tiếng đọc bài trầm bổng: "Hàng năm, cứ vào cuối thu ...mẹ tôi âu yếm nắm tay tôi dẫn đi trên con đường làng dài và hẹp". Thì ra những câu văn du dương và đẹp như thơ trong bài Tôi đi học của Thanh Tịnh mà người mẹ học thuộc lòng cách đây đã mấy chục năm, giờ lại hiển hiện rõ ràng trong kí ức, làm sống dậy những kỉ niệm đầu yêu của tuổi học trò.

Vậy là đã rõ, người mẹ không ngủ được vì bồi hồi nhớ lại buổi đầu tiên đi học của mình:

Ngày mẹ còn nhỏ, mùa hè nhà trường đóng cửa hoàn toàn, và ngày khai trường đúng là ngày đầu tiên học trò lớp Một đến trường gặp thầy mới, bạn mới. Cho nên ấn tượng của mẹ về buổi khai trường đầu tiên ấy rất sâu đậm. Mẹ còn nhớ sự nôn nao, hồi hộp khi cùng bà ngoại đi tới gần ngôi trường và nỗi chơi vui hốt hoảng khi cổng trường đóng lại, bà ngoại đứng ngoài cánh cổng như đứng bên ngoài thế giới mà mẹ vừa bước vào.

Đây là đoạn văn miêu tả tâm trạng rất tinh tế, gây xúc động thật sự bởi nó gọi lại những kỉ niệm đẹp đẽ về thời thơ ấu của mỗi người.

Người mẹ đang trò chuyện với chính lòng mình, đang ôn lại kỉ niệm về ngày đi học đầu tiên của mình.

Từ quá khứ trở về hiện tại, người mẹ muốn khắc sâu ấn tượng ngày khai trường đầu tiên vào kí ức của đứa con một cách nhẹ nhàng, cẩn thận và tự nhiên. Để rồi bất cứ một ngày nào đó trong đời, khi nhớ lại lòng con lại rạo rực những cảm xúc băng khuâng, xao xuyến.

Để khẳng định tầm quan trọng của ngày khai trường, mẹ kể chuyện bên nước Nhật xa xôi:

Mẹ nghe nói ở Nhật, ngày khai trường là ngày lễ của toàn xã hội. Người lớn nghỉ việc để đưa trẻ con đến trường, đường phố được dọn quang đãng và trang trí tươi vui. Tất cả quan chức nhà nước vào buổi sáng ngày khai trường đều chia nhau đến dự buổi lễ khai giảng ở khắp các trường học lớn nhỏ. Bằng hành động đó, họ muốn cam kết rằng, không có ưu tiên nào lớn hơn ưu tiên giáo dục thế hệ trẻ cho tương lai. Các quan chức không chỉ ngồi trên hàng ghế danh dự mà nhân dịp này còn xem xét ngôi trường, gặp gỡ với Ban Giám hiệu, thầy, cô giáo và phụ huynh học sinh, để điều chỉnh kịp thời những chính sách về giáo dục.

Ai cũng biết rằng mỗi sai lầm trong giáo dục sẽ ảnh hưởng đến cả một thế hệ mai sau, và sai lầm một lí có thể đưa thế hệ ấy đi chệch cả hàng dặm sau này.

Bài văn kết thúc bằng đoạn văn giàu chất trữ tình:

Đêm nay mẹ không ngủ được. Ngày mai là ngày khai trường lớp Một của con. Mẹ sẽ đưa con đến trường, cầm tay con dắt qua cánh cổng, rồi buông tay mà nói: "Đi đi con, hãy can đảm lên, thế giới này là của con, bước qua cánh cổng trường là một thế giới diệu kì sẽ mở ra".

Mẹ dắt tay con đến trường là đưa con đến với một thế giới kì diệu. Thế giới kì diệu ấy là ngôi trường của tuổi thơ, của những năm tháng đẹp nhất trong cuộc đời. Nơi ấy sẽ đem đến cho mỗi con người những tri thức khoa học cùng tình thầy trò, tình bạn bè, tình yêu quê hương, đất nước ... và cao hơn cả là đạo lí làm người.

Nhờ quá trình học tập trong nhà trường mà khi trưởng thành, con người sẽ trở thành những công dân có đạo đức, tài năng, đủ trình độ để xây dựng đất nước giàu mạnh, công bằng, văn minh, tươi đẹp.

Bằng nghệ thuật miêu tả tâm lí nhân vật đặc sắc, nhà văn Lý Lan đã đưa chúng ta trở về thế giới êm đềm của tuổi thơ. Qua bài văn, chúng ta cảm nhận được tình mẫu tử thiêng liêng và thấy được tầm quan trọng lớn lao của nhà trường đối với tuổi trẻ và toàn xã hội.

Bài mẫu 2

Có lẽ trong tuổi thơ cấp sách đến trường, ai cũng háo hức mong chờ trước ngày khai giảng. Kỉ niệm về ngày đầu tiên đi học sẽ là ấn tượng khó phai nhất trong quãng đường học sinh. Bạn vui mừng ? Hồi hộp? Mong đợi? Nhưng có khi nào bạn từng nghĩ đến cảm nhận của mẹ khi nhìn thấy bạn tung tăng trong ngày tựu trường sẽ như thế nào? Lý Lan đã rất thành công khi diễn tả cảm xúc đặc biệt ấy của một người mẹ trong tác phẩm “Công trường mở ra”.

Là một bài văn nhẹ nhàng, trữ tình, không có tình huống gay cấn hay cốt truyện nhưng lại đưa độc giả xuyên suốt theo dòng cảm xúc bồi hồi, xao xuyến của người mẹ trước ngày trọng đại của đứa con yêu.

Cùng là đêm ấy, người mẹ đã lo lắng đến không cả ngủ được, tưởng tượng một số tình huống xảy ra và chuẩn bị trước nhiều tâm trạng. Trong khi đó, đứa con đã say giấc nồng, “giác ngủ đến với con dễ dàng như uống một ly sữa, ăn một cái kẹo”. Quả thực, thời điểm hiện tại đối với cậu còn rất ngây thơ, hồn nhiên, cậu không thể biết được điều gì mình cần lo lắng. Trước buổi tựu trường, cậu cũng lo lắng háo hức nhưng chỉ một câu nói của mẹ giống như những lần đi chơi xa: “Ngủ đi, thôi không sáng mai dậy trễ không kịp xe” là cậu đã nhắm mắt, buông mình tựa nghiêng trên gối mềm.

Mặc dù người mẹ đã cố nhủ mình bao nhiêu lần nhưng cũng không thể nhắm mắt lại và buông dòng suy nghĩ. Bởi mẹ nhận ra rằng con trai của mẹ đã lớn. “Mọi ngày, đồ con ngủ rồi mẹ dọn dẹp nhà cửa”... “Mẹ lượm những chiếc xe thiết giáo dưới gầm ghế, cạnh chân bàn, những chú rô bô bằng nhựa đứng ngời khắp nơi và giữa nhà là đoàn quân thú dàn trận trong một cuộc chiến tranh Sư Tử-Khủng Long mà ngày nào con cũng bày ra và không ngày nào kết thúc bằng thắng lợi của phe nào”. Nhưng, hôm nay, cậu con trai lại hăng hái làm thay mẹ và giúp mẹ dọn sạch từ hồi chiều.

Theo dòng suy nghĩ, người mẹ lại nhớ đến buổi đầu tiên đi học của mình. “Mẹ còn nhớ sự nôn nao, hồi hộp khi cùng bà ngoại đi tới gần ngôi trường và nổi chơi vui hốt hoảng khi cổng trường đóng lại, bà ngoại đứng bên ngoài cánh cổng như đứng bên ngoài cái thế giới mà mẹ vừa bước vào”. Đoạn văn được miêu tả rất tinh tế, xúc động vì nó gọi lên bao nhiêu kí ức về thời thơ ấu của mỗi người. Ngày mai thôi, người mẹ cũng vậy, lo sợ con sẽ bơ vơ lạc lõng khi lại thấy mẹ đang đứng bên ngoài thế giới của con. Nhưng, mẹ cung tin tưởng, hi vọng rằng con sẽ mạnh mẽ bước đi trên con đường học tập trước mắt và con đường đời đầy chông gai của chính con sau này. Những ngày trước con còn bé bỏng, mẹ chọn trường học cho con cũng chọn trường gần chỗ mẹ làm, để có thể ngó con từng chút một. Nhưng giờ đây, con của mẹ đã lớn, nên mẹ yên tâm phần nào, “con hướng ngoại, dễ hoà đồng, thích nghi môi trường tốt, năng động và độc lập”...

Người mẹ cũng hiểu được tầm quan trọng và vai trò của giáo dục đối với con yêu. Mẹ lấy ngày khai giảng của nước Nhật làm điển hình cho con hiểu được tầm quan trọng ấy. “Ở

Nhật, ngày khai trường là ngày lễ của toàn xã hội. Người lớn nghỉ việc để đưa trẻ con đến trường, đường phố được dọn quang đãng và trang trí tươi vui. Tất cả quan chức nhà nước vào buổi sáng ngày khai trường đều chia nhau đến dự lễ khai giảng ở khắp các trường học lớn nhỏ"... Cùng với giải thích: “ Không có ưu tiên nào lớn hơn ưu tiên giáo dục thế hệ trẻ cho tương lai. Các quan chức không chỉ ngồi trên hàng ghế danh dự mà nhân dịp này còn xem xét ngôi trường, gặp gỡ với Ban giám hiệu, thầy, cô giáo và phụ huynh học sinh, để điều chỉnh kịp thời những chính sách về giáo dục. Ai cũng biết rằng mỗi sai lầm trong giáo dục sẽ ảnh hưởng đến cả một thế hệ mai sau, và sai lầm một li có thể đưa thế hệ ấy đi chệch cả hàng dặm sau này”, người mẹ muốn con thật sự chú tâm và coi trọng việc học hành. Muốn con hiểu được rằng, học tập là chìa khoá đưa con đến tương lai và thực hiện ước mơ mà con mong muốn.

Bằng nghệ thuật miêu tả tâm lí nhân vật đặc sắc, Lý Lan đã đưa ta về một thế giới tuổi thơ đầy bồi hồi háo hức với kỉ niệm của ngày đầu tiên đi học. Qua đó cũng thể hiện tình cảm thiêng liêng mà người mẹ dành cho con, lo lắng chăm lo cho con từng chút một, từ những điều nhỏ nhất. “Đêm nay mẹ không ngủ được. Ngày mai là ngày khai trường lớp Một của con. Mẹ sẽ đưa con đến trường, cầm tay con dắt qua cánh cổng, rồi buông tay mà nói: “Đi đi con, hãy can đảm lên, thế giới này là của con, bước qua cánh cổng trường là một thế giới kì diệu sẽ mở ra”.